

Er wordt niet geschoten. Verzamel al je moed dus maar weer bij elkaar, Manke! Je dierbaar leven is weer in veiligheid."

"Dat is 't hier voortdurend geweest," verklaarde de herbergier, blij, dat 't ook ditmaal niet op bakkeleien uitliep, „want die karabijnen en dat verdere wapentuig is ongeladen. Dat is maar vertooning: ik berg 'n stel komedianten onder m'n dak."

"Nee, maar!" barstte de Schrik der Wegen, die meer en meer schik begon te krijgen, met vroolijk gesnuif los. „die is goed! En nou dacht ik warempel, dat 't collega's waren! Goed nagemaakt, piassen. Jullie zouden zoo bij me in dienst kunnen komen!"

Plots hield Robertus in, want hij zag Flodoardo.

"Wie is dat?" vroeg hij argwanend en hij tastte alweer naar een van zijn schrik-aanjagende pistolen.

"Onze ridder-rol!" loog ongeloofelijk ad rem — doch daar was hij acteur voor! — Aballino.

"'t Is net, of 'k 'm ken," sprak Robertus, meer voor zichzelf.

"Dat zou ik gelooven, ouwe jongen!" bracht Flodoardo nu brutaal te berde. „Ik heb nog iets van je aan de punt van m'n degen zitten, al is 't niet veel. Haha, je dacht, dat je aan mij 'n rijke vangst had, hè, 'n edelman? Maar m'n daagsche pak is zóo versleten, dat ik wel in dit costuum moet rondloopen. Dat had je niet gedacht, hè, vriend? Wie verschiet er nu z'n kruut op 'n komediant, die bij iedereen en de heele wereld in 't krijt staat?"

"Nóg eens 'n paar duizend harde bruine boonen!" knalde Robertus, die niettegenstaande z'n rooverhoofdmanchap van nette vloeken hield, van plezier. „Daar ben ik goed tusschen genomen! Jullie zijn me jolige snaken! Maar je had, zoo in de gauwigheid gezien, 'n goeien knol te pakken!"

"Ach ja, hoe komt 'n mensch aan alles, hè?" lichtte Flodoardo 'm met 'n vertrouwelijke knipoog in. „... Je moet nemen, wat je op den weg vindt!"

"Welzeker!" was de Schrik der Wegen 't volkomen met hem eens, „zonder een beetje struikrooverij komt 'n fatsoenlijk mensch d'r niet. — En waren jullie hier nu zoo aan 't repeteeren? Waar moet de voorstelling gegeven worden?"

"In 't „Arendsnest" zei de directeur en eerste dramatische rol een beetje treurig, „tenminste als..."

"Wat tenminste als?" kwam Flodoardo nog al autoritair tusschenbeide, „de oneenigheid hier met den baas van de zaak is bijgelegd. En dan..."

"Dat is te zeggen," aarzelde de herbergier, die wel zoo wat voelde, waar de edele heer heen wou. „Ik..."

"Wel duivel nog toe," deed Flodoardo quasi boos. „Hebben we d'r niet lang genoeg over gekletst? Jullie kasteleins willen ons arme artisten op 'n engagement van acht maanden in 't jaar zonder betaalde vacantie, maar 't vel over de ooren halen.

Hij nam 'm mee in 'n hoek, vroeg, hoe groot precies de schuld van de tooneelspelers was en betaalde 'm dan in 't geheim. Dit kon hij gemakkelijk doen, doordat ook Robertus en z'n verknochte gezelschap wat terzijde waren gegaan om samen iets te bekonkelen. Daarop trad de Schrik der Wegen weer op Flodoardo toe en vroeg:

"Ben jij de directeur?"

"Ik de directeur?"

"Hij verdient 't tenminste te zijn!" riep 't koor, dat thans met dankbaren blik over en onder elkaar heen keek en ook de tweede acteur, en de anderen en zelfs Aballino stemden er mee in, want allen hadden van den herbergier vernomen, welke weldaad de ridder hun bewezen had.

"In elk geval heb je hier toch 'n boel te vertellen, man," gaf Robertus als zijn meening te kennen. „En nu wou ik je wat zeggen. De rooverij bevalt ons niet meer. 't Werpt zoo weinig af. De goeie tijd is voor ons voorbij en later, als de autobussen komen en al dat, kunnen wij ons wel ophangen: dan is er op den openbaren weg voor 'n flinken bandiet niks meer te verdienen. Voor 't nou zoo ver komt, wouen we ons wel bij jullie aansluiten. Ik heb, net als iedereen tegenwoordig en in de toekomst, aanleg voor het tooneel. Als ik met mijn armen begin te zwaaien, zou je zeggen: 'n geboren komediant! En schreeuwen, dat ik kan! 't Publiek zal

d'r van rillen. En weet je, wat 't voor jullie nog voor heeft? We zijn stevig gewapend en we kennen alle fijne knepen van de openbare banditerij. Onderweg zul je dus nergens last mee krijgen, want de collega's blijven mij wel van 't lijf!"

"D'r valt wat voor te zeggen, niet, chef?" vroeg Flodoardo aan den directeur en hij dacht bij zichzelf: „Wat voeren jullie in 't schild? Daar moet ik achter zien te komen!"

"Zeker," gaf Aballino toe, in 'n ongeloofelijk goed humeur door Flodoardo's edele daad. „Gisteravond is hier nog 'n troep gespuis geweest..."

"Gisteravond?" informeerde Robertus belangstellend.

"Ja," ging Aballino verder. „Maar ze hebben ons gelukkig niks gedaan."

"Was er 'n groote, dikke bij met rood haar en 'n bende zomersproeten?" vroeg Robertus.

"Krek," beaamde de herbergier.

"Dan zijn 't onze jongens," zei Robertus zacht tot Gijs. „Als ze nu maar in de buurt zijn gebleven: we kunnen ze gauw nodig hebben!"

"En je kijkt leelijk scheel," ontkende de directeur, die „De Schrik der Wegen" van top tot teen opnam. „Voor valsche rollen kan je zóo op. Dat heeft de natuur je tenminste meegegeven. En je makker... nou, voor verliefde jonge rol kan ik hem niet gebruiken — de echte jeune premiers schijnen de wereld uit te zijn! — maar, ach, om 't gordijn op te halen of 'n brief te laat op te brengen, zal-ie wel geschikt zijn. Ik zou dus zeggen: laat ik 't maar eens probeeren."

"Dus morgen reeds beklauseren we 't Arendsnest?" fluisterde Flodoardo, wiens gedachten weer geheel bij de beeldschoone Camilia waren, Aballino haast juichend toe.

"Wanneer je tenminste bij ons blijft," vroeg de directeur nederig, want hij begon den neus te krijgen van een vaste subsidie uit 's edelmans beurs en daarop had hij — natuurlijk alleen uit louter kunstzinnige overwegingen!

— zijn heele leven al gevestigd.

"Ge kunt mij als ridder-rol toch niet missen?" ging Flodoardo er niet zonder ironie op in. „Ge zult eens zien, hoe ik die speel. Vroeger op huiselijke feestjes droeg ik zóo roerend voor, dat 'n tante van me er levensmoe door geworden is. Is dat succes of niet? Geef me maar een of andere stevige rol. Dan leer ik 'm vannacht nog in bed bij 'n kaars."

Zoo werden en ridder Flodoardo, bijgenaamd de Onversaagde, en de struikroover Robertus, ook wel de Schrik der Wegen geheten, met z'n metgezel Manke Gijs opgenomen in den reizenden tooneel-troep, welke een bezoek ging brengen aan den bijna onneembaren burcht van Sigmund den Stoute.

IV

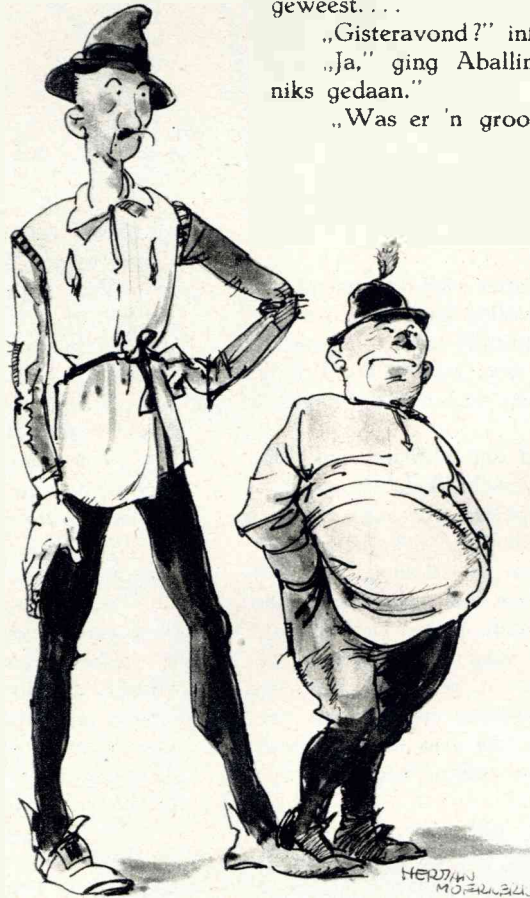
"Papa, ik verveel me zoo afgerazend," klaagde jonkvrouw Camilia, terwijl ze 'r fijne nageltjes poetste met een soort pijp-aarde, dat in die dagen onder de dames van standing grooten opgang maakte: „'t Is me hier dan ook 'n zeldzaam saaie beweging. Nog geen jasz, geen zijspan-wagen, geen tennisbaan! Waarvoor ben ik zooveel eeuwen vóór de werkelijke beschaving geboren? 'k Knies me heusch dood. Papa, u moet daar een beetje verandering in brengen."

"Ja," erkende Sigmund de Stoute en hij zette z'n monocle op, „bepaald lollig is 't op 't Arendsnest niet altijd. Maar wat zal je d'r aan doen? Als vooraanstaand roofridder ben je nu eenmaal aan je stand verplicht, boven op 'n afgelegen hoogte te wonen, waar natuurlijk verduiveld weinig voorbijkomt. Ik heb hier ook m'n taaie uurtjes, geloof dat maar. En sinds ik eerzaam weduwnaar ben geworden, werd dat er niet beter op. Dat eeuwige gehaspel met de boden en die ongare speenvarkens, die ze den heelen dag in je maag willen draaien! Enfin, 't zal wel eens veranderen."

"Als dat op deze manier tenminste doorgaat, papa, ben ik 'n temerige ouwe vrijster vóór 'k 't weet."

"Haha!"

Sigmund de Stoute liet een van zijn sympathieke kraaklachen hooren en keek z'n dochter bewonderend aan.

"Hij verdient 't tenminste te zijn!" riep 't koor.